

כירה פרק שלישי שבת

בוא א מיי פ"ה מהלכו
שבת הלכה ו יבכיו
הלכה כב סמוג לאוין סה
נש"פ אר"ח סימן סה
סעיף ו:
בוא א מיי שם כ"ה הלכה
כא [כב] טור שו"ע אר"ח
שם סעיף ב:

דחשיב ע"ייהו. וא"ת והא אסור לרדומס כדמיא צוקף פרק המלניע (לקמן נה. ושם) הרודה חלות דבש בשוגג חייב חטאת דברי ר"א ולרבנן שבות מיהא איכא והוי דבר שאינו ניטל^א וי"ל דמייירי צדויות ומונחות שם בצורתה אי נמי רגילות שיס דבש קף ע"ג חלות ואותו אינו לר"ח רדייה: **שלא** יעשנו בעין מצודה. וא"ת מאי קמ"ל פשיטא דאי עבד כעין מלודא דאסור^ב והוא לא משמע מצדייתא דלע"ג דלוינו מתכוין אסור^ג וי"ל דלמחר צפ"מ משילין (ב"ה נז: ושם) דקמ"ל דס"ד צמינו נילוד אסור שאין צמינו נילוד מותר: **רב** אשי אמר בו. מסתמא רב אשי השיב מיד כן לרב עוקצב כששאלו אלא שסידר הש"ס מירון שלח מחילה ורש"א אומר דשניהם השיב רב אשי בדמסכת צ"ה גרס א"ל לא נזכרה אלא לאותן שמי חלות ובשינויא דהכא גרס ואצ"א מי קמני צימות החמה כו':

כבר תירגמו רב הונא אשמעתיד. צפרק צמרא (דף קנד):

משמע דלית ליה נמי לרב הונא דאסור לצטל כלי מהיכנו דפרין אמילתיה דקאמר התם רב הונא היתה בהמתו טעונה כלי זכוכית מציא כרים וכסתות ומניח תחתיהן והא קמבעל כלי מהיכנו ומשני בשליפי וזוירי וא"ת אכתי תקשה ליה התם דהא רב הונא סבר הכא דאין כלי ניטל אלא לנדר הניטול^ד וי"ל דמייירי צנדין למקומו וא"ת וכו פריך ליה התם ומהיחא דהיתה בהמתו טעונה טבל ועשית לניח דמייירי צנדין כלי למקומו וי"ל דהוה מצי לשנויי הכי דה"ג הוה מצי לשנויי בשליפי ברבני ור"י מתרץ דאסור דאין כלי ניטל אלא לנדר הניטל שרי משמע דאיכא הפסק מרובאי וכן משמע דקאמר התם מהו דמימא כי היכי להפסק מרובה שששו כו' משמע שששו והמירו לטלטל אף לנדר שאינו ניטל דמה שששו (להמיר אס לא זה האיסור^ה):

חם אהם באמשה. תימה בלא שום חום מאי אסור איכא שיצאו כל אחד מטה לישב עליה ותו אמאי מייית צרישא מטה והדר מחללת ימתינו עד שיחם להם גם מלמעלה ויציאו מטה ומחללות יחד ונראה דאחמור רבנן למיעבד היכרא שהא לזורך חי כל כמה דאיפשר למיעבד^ו: **ופורסין** ע"ייהו זה

זוקף בו'. דוקא צה"ג כמו שפי' רש"י אבל ממטה למעלה אסור משום אהל כדאמרי' בהמצ"א ופירא^ז דהא דאמרי' בהמונא תפילין (עירובין קכ). גבי דיכרי דרב הונא^ח אחא לקמיה דרב א"ל זיל כרוך צודיא ושיירי זה טפח למחר פשטוה מוסף על אהל ערפי הוא ושפיר דמי אצל בלא שיר אסור^ט היינו משום שהמחילות התחמוות היו כבר עשויות ואם היה פורש עליהן היה עושה אהל כדך לעשות אהל ואע"ג דרב הונא אית ליה הכא דאין כלי ניטל לנדר הניטול^י אמר מוסף למחר לא שחיב טלטול או שמהא היו מושגיין שם אדם^י אי"נ משום הפסק מרובה שרי כדפירש לעיל: זה זוקף בשהו. תימה לר"י (דרכא לא שרי^י) אלא צבציל חי וצפ' מי שהוילאוהו (שם מד. ושם) תניא זוקף את המטה פורס עליה סדין שלא תפול החמה על המת ועל האוכלין^{יא} והתם מוקי לה בצמיחה רביעית^{יב} שסוכה כשירה בלאו הכי ולא הוי אלא תוספת אהל אצל מ"מ (אין) ניטל הכלי צבציל מת ויש לומר דהתם נמי לא שרי אלא צענין שאומר כאן שעושה צבציל חי אי נמי^{יג} שיש אוכלין עם המת^{יד}: **ונשמט** והו"ך לו. ואין לר"ח לישאר שם תחת האהל כדי שיהא נראה שנעשה צבציל חי כיון דצבעת עשית^{יז} היה נראה שעושה צבציל חי: **דב"ע** מלמול מן הצד שמייה מלמול. נראה לר"י דכן הלכה מדלא קאמר דכ"ע לא שמייה טלטול וכגון דליכא ככר ומינוק ואין לו אלא מטה אחת^{יח} וטעם דרבי יהודה בן לקיש מתוך שאדם צבול כו'. אלא משום דהלכתא דשמייה טלטול נקט הכי וקשה לר"י דצריש כל הכלים (לקמן קכג). פסיק רב נחמן כר' אלעזר בן תלמי דקסבר^{יט} לא שמייה טלטול וע"ק דרב אדרב דהכא סבר שמייה טלטול וצוקף פ' תולין (שם קמא). אמרי צי רב^כ טלטול מן הדג לא שמייה טלטול^כ וצדוכתא אמרייתו פריך מדרב אלמרי צי רב וצפרק השואל (צ"מ קג): וצפרק צית כור (צ"ב קג): מנרין מילתיה דרב ודאמרי צי רב ועוד אמאי אסרי אסרי

דאיכא דבש בימות הגשמים דליכא דבש מאי איכא למימר לא נצרכא אלא לאותן שתי חלות והא מוקצות ניהו דחשיב עלייהו הא לא חשיב עלייהו מאי אסור אי הכי הא דתני ובלבד שלא יתכוין לצוד לפלוג ולתני ברדיה בר"א כשחשיב עליהן אבל לא חשיב עליהן אסור הא קמ"ל אע"פ שחשיב עליהן ובלבד שלא יתכוין לצוד מני אי ר"ש א לית ל' מוקצה אי ר' יהודה כי לא מתכוין מאי הוי הא דבר שאין מתכוין אסור לעולם ר' יהודה מאי ובלבד שלא יתכוין לצוד שלא יעשנה כמצודה דלישבוק להו רווחא כי היכי דלא לית צדו ממיילא רב אשי אמר מי קתני בימות החמה ובימות הגשמים מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים קתני ביומי ניסן וביומי תשרי דאיכא חמה (ואיכא צינה) ואיכא גשמים ואיכא דבש אמר להו רב ששת פוקו ואמרו ליה לר' יצחק כבר תרגומא רב הונא לשמעתיך בבבל דא"ר הונא עושין מחיצה למת בשביל חי ואין עושין מחיצה למת בשביל מת מאי היא דא"ר שמואל בר יהודה וכן תנא שילא מרי^א מת המוטל בחמה באים שני בני אדם ויושבין בצדו חם להם מלמטה זה מביא מטה ויושב עליה זה מביא מטה ויושב עליה חם להם מלמעלה מביאים מחצלת ופורסין עליהן זה זוקף מבתו ונשמט והולך לו וזה זוקף מבתו ונשמט והולך לו נמצאת מחיצה עשויה מאליה איתמר מת המוטל בחמה רב יהודה אמר שמואל יהופכו ממטה למטה רב הנינא בר שלמיא משמיה דרב אמר^ב מניח עליו ככר או תינוק וממלטלו היכא דאיכא ככר או תינוק כולי עלמא לא פליגי דשרי^ג כי פליגי דלית ליה מ"ס^ד מלמול מן הצד שמייה מלמול ומ"ס לא שמייה מלמול ליבוא כתנאי^ה אין מצילין את המת מפני הדליקה אמר ר' יהודה בן לקיש שמעתי

דאיכא דבש. דבר הניטל: **שמי חלות**. כל הכורות עושין אותה הדבורים חלות חלות של צפיתים דבש ושעוה וכשרודים אותן מניחין זה שמים שימפרנסו מהן הדבורים כל ימות הגשמים כדתנן בהמוכר את הספינה (ב"ב פ. ה) הלוקה חלות כוורתו של חצירו מניח שמי חלות דסתמא לא מוכרין: **מוקלוט** נינהו. לדבורים. הדר הוה ליה דבר שאינו ניטל ואפי"ה מטלטלין מחללת להלכתן: **דחשיב** עלייהו. מאתמול לאכילה: **ומני**. היא שהצרכת לתרוה כשמישב וקתני דלכר שאין מתכוין מותר כר"ש: **אי ר"ש**. אמר^א למה לי לאוקמיה בשמישב: **שלא יעשנו כמזודה**. שלא יכנסה כולה אלא דנשבוק רווחא שיוכלו לכאח כי היכי דלא ליתצדו צהאי כיומי ממילא ואע"ג דלא מייכוין למימד אסור: **רב אשי** אמר. לעולם דאיכא דבש טובא ודקשיא לך ימות הגשמים מי קתני זה ימות הגשמים: **לשמעתיך**. דאין כלי ניטל אלא לנדר הניטל: **מה המוטל צממה**. ויש לחוש שמא ימחר להסריט: **ויושבין צדו**. ע"ג הקרקע כדי שילטערו מחוס הקרקע וילטערו להציא מטות לישב עליהן והמטות יהיו למחילה כדמסיים ואילן: **חם להם** וטעם. מן הקרקע שרמחו חמה: **ופורסין**. על ראשן ללל: זה זוקף מטפו. שמהא המחללת מונחת עליה וכן זה נמצאת מחילה עשויה מחילה ולכשיראו נשמטין והולכין להם. ודוקא נקט חם להם מלמעלה צרישא שיציאו המטות לשיציה צרישא והדר מחללת לפרוש עליהן ללל ואחוזין אותה צדיקה עד לאחרי שעה שזוקפום וישמטום דהוה להם לחמר כי ההוא דאמרין (עירובין דף קד פה). האזי מדורתא מלמעלה למטה שרי אצל לאמרי מעיקרא מטות לזורך האהל לא דהוה ליה מלמעלה למעלה כדך צנין וק"י^א אין עושין אהל ערפי צחילה צצנת: **הפנו מטה** למטה עד שנגיע ללל: **מן הדג**. כללחך יד: **אי דליכא**. והאי מנילין דקאמר ר' יהודה בן לקיש דמטלטל ליה להדיא הוא: **מאי טעמא** דר' יהודה. אלא לאו מן הדג הוא דקשרי: **אי**

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול דבש עליהו לא יטלטל המחללת לנכס (שם א"ע פ"ג שחישב עליהן ובלבד שילא יתכוין לצוד. אף שחשיב עליהן ובלבד שישמט דג לנמנן שיס על אסור צבצילין לצד ואע"ג דעיקר להלכה מפני הגשמים מניין (שם).

שתי חלות. של צפיתים מניחין צבורים צבורים כל ומהן פרנסה לדבורים כל וניטל הגשמים, אותן שמי חלות מותר לנסות. כל דבש הנותן עשוי בלית פלוט של חלת (ב"ב פ"ד). הא דתני ובלבד שילא יתכוין לצוד. משמע דלא ימצא לתק את דבריו ולאסור עד שדגל האסור לטלטל לאסור צורה, לפלוג וליחגי ברדיה. מאסור טלטול הוה יכל לתק את דבריו ולמצוא דג אסור לצוד בלעיל מלמול ע"י ניטול ד

א) [לקמן מו: ביצה ל:];
ב) חולין ד: (א) תוספתא שבת (א) ח"י י"ג כהניש שבת (א) חולין ג'ו. ו. ו' כ"זי באותה שבת, (א) [נפיש' טוס] יבמות שבת: ד"ה אמר וכו' מוכח דה"י גרסא: הכא רב הונא ע"ש, (א) [נדרה וזו ש"י] לעיל [שבת, ט] במדריה אלא, (א) ש"י לעמוד הקודם, (א) [לקמן ק"ז: ט] [נפיש' לא] נגאלה מקומו אלא בשאלות פ"י וישנה ביבוא הא"ש פ"ק במנה מליקין כ"ז ע"י וטבור וכו' סימן מרע"ן.

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה מטלטלין (וכי לא לשתמושי ביה להדיא: (ב) תוס' ד"ה דכ"ע טלטול וכו' וכו' לנכר מניח נעשה נכוס לפני האסור והכא חשיב כשכח משמי שמאל דמאדלו מניה דבר שדעתו ליטלו בשבת ולא להגירו כל השבת חשוב כשכח פי הוהא דמנע"ן:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה דכ"ע ב"י אצ"ל ענין חשיב כשכח פי הדיא דמנע"ן ע"י לקמן דף נה ע"א טוס' ד"ה או שטמן: בא"ד הדבא ע"ק: ע"י ג'לול דף לט ע"א טוס' ד"ה מני שטמן: בא"ד הדי וכו' ליה דמת"י דהא ע"י מנחת דף ט ע"א טוס' ד"ה חסר הלבן ע"ק: דף ט ע"א טוס' ד"ה לאמ"י: תוס' ד"ה שיחדה ב"י והויא כהצרות: לעיל דף לו ע"א:

מוסף רש"י

מותר השמן שבנר. נר קריית"ל ממה האמן שנתן כנר או כקנרת. שמן היתון להדלקת הכר של שבת וככה המותר יט כה משום מוקצה ואסור (ביצה ג'). מטלטלין בן חדש. שלא הדליקו בו מעלם, נר של חרס וכשהוא חדש חיי למרמי כיה פ"יה, אבל לא י"שן. מוקצה הוא מחמת מילואם, שהדעת ק"ה זו (וחו"י ד:). כל הנרות של מחבת מטלטלין. דלג ממכת לא מילאין אפילו ישיש, כגון של מנחה וכו"ל כהן. חו"י מן הגר שהדליקו בו באותה שבת. שהיה נר דולק זו בין השמשות. דמוקצה מחמת אסור, שהאסור לכבות כהן, אמר גם הוא לעלול, ויכן שהוקצה לנ"ח השמשות הוקצה לכל היום (שם ט"ו).

רב נסים גאון

אמר ר' זירא פמוט שהדליקו עליו באותה שבת לדברי המתירי אסור לדברי האוסר מתיר. פמוט קנה מורה ויש לה קנה אחד, ובמנחות בפרק הקומץ את המנחה (דף כח) שפמוטו על דרך קריאה ואמ"א נמי באה וזה הבא קנים איהא באה וזה אינה באה קנים, הישבו ההוא פמוט וחיתור. והפמוט שהוכיר ר' זירא בשמועה זו נחשת היא וחוש ואינו נמאס, ואם הדליקו עליו נר באותו שבת היה הוא מוקצה מחמת אסור ולפי

אי לא שריה ליה וכו'. אבל צמוטל לחמה לא שרי: **בתנ"י** **מטלטלין** נר **חדש**. שאינו מאכוס וחיי לאשתמושי (א) להדיא שלא דלק בו נר מעולם: **אבל לא י"שן**. דמוקצה מחמת מילואם הוא: **גמ'** **חוץ מן הנר שהדליקו**. ואף על גב שצנכה אסור דלית ליה לרבי מאיר מוקצה מחמת אסור ולית ליה מוקצה מחמת מילואם: (ח) **חוץ מן הנר הדולק בשבת**.

צנוד שהוא דולק אסור שמה יצכה **הנר: עששית**. כוס גדול של זכוכית שקורין **נפ"א**: (א) **יוזם ממקומו**. ואפי' ככה הנר ולקמן מפרש טעמא: **מן הנר הצנכה**. דכיון דצנכה והולך לא מחייב תו משום מצנכה: **ככה אין לא צנכה לא**. ללא שמעינן ליה לרבי שמעון דשני צמתני' אלא מותר שמן שצנר ושצקערה דמשמע לאחר **שצנכה: מאי אכל**. מדקאמר **אבל מכלל דצנר מותר: זו טו"א**. דלעמיה ע"א מעב"י סבר שיעלה השמן מותר ואשתמש צנר לכשיצנכה: **אכל הני**. לא חסיק אדעמיה שיצכו כל היום: **ור' שמעון מסייר**. וקערה נפישא.

קשיא קערה אקערה: **דומיא דנר**. קמני לה דזוטרא': **פמוט**. מנורה של מחמת ואינה מאוסה: **לדברי המסיר**. ר' מאיר המתיר צנר י"שן: **אוסר**. צבאי מוקצה מחמת אסור דקמני לעיל חוץ מן הנר שהדליקו בו בשבת: **לדברי האוסר**. רבי יהודה האוסר צנר י"שן של חרס התם הוא דמילאין **אכל הכא שרי** ולית ליה מוקצה מחמת אסור: נח של מחמת לא מילאין **למעוט**. מיתקטף בהזמנה צעלמא וע"פ שלא הניח עליה מעולם: **מטלטלין נר חדש**. והא רבי יהודה קאמר לה דלית ליה מוקצה. אלמא לא מיתקטף בהזמנה מדקאמר **אכל לא י"שן** ולא קמני **אכל** לא המיוחד לך: הניח

מותר למימרא דרבי יהודה מוקצה מחמת מיאום אית ליה מוקצה מחמת אסור לית ליה והתניא (א) ר' יהודה אומר כל הנרות של מחבת מטלטלין חוץ מן הנר שהדליקו בו ב'שבת אלא אי איתמר הכי איתמר א"ר זירא פמוט שהדליקו עליו בשבת ד"ה אסור לא הדליקו עליו ד"ה מותר: אמר ר' יהודה א"ר משה שיחדה למועות אסור למלטלה מיתניב' רב נחמן בר יצחק מטלטלין נר חדש אבל לא י"שן ומה

ואע"ג דגבי מנמן (א) אמרינן אפכא^א אי שרית ליה אחי לכבויי היינו משום שאין מנעטער על ממונו כמו על מתו^ב ואי שרית ליה מתוך שיהא טרוד להלני^ג ישכח שהיום שבת ויבא לכבות בשוגג **אכל** עלו ממו מנעטער **אכל** וחי' יהודה ר"ה טיחא לקמן גבי נוי סוכה אסור להסתפק **שבנר** **ושבקערה** אסור ור' שמעון מתיר. ואמר השבת מותר אפי' לרי' יהודה וה"נ טיחא לקמן גבי נוי סוכה אסור להסתפק מנח על מנח עליו ז"ל ח' עושה לו מדורה צפני עלצמו מפני שהוקצה למזותו ואומר ר"י דנר חנוכה עיקרו לא להנאמח צא אלא לפרסומי ניסא ומשום חביבותא דנח אינו מצפה שיצנכה אלא מקצה לגמרי למצוה^ד **אכל** נר שבת להנאמח צא יושב ומצפה שיצנכה^ה ולכן מותר וא"ת ומ"ש נר שצנכה דאסור לטלטול לרי' יהודה מסוכה רעועה דעלמא דמהני צה תנאי כדאמר לקמן צשמעין ואם התנה עליה הכל לפי תנאו ומוקי לה כנסכת ביצה (דף ל:). צסוכה דעלמא רעועה דאתמול דעמיה עליויה שתפול ונר נמי דעמיה עליויה שיצנכה ואמאי אין מועיל תנאי להסתפק מותרת השמן ולר"ש נמי יועיל תנאי להסתפק מן השמן המטפטף צשעה שהנר דולק וי"ל דהתם סוכה דעלמא היתה עשויה מונח גדול ועתה ציה"ש אינו צודל מנחה ויושב ומנחה מתי תפול **אכל** נר עיקר הקצאתה הוא ציה"ש ודמיה צידי' לנורך שבת ושמעין טפי ולא מהני ציה תנאי': **ד"דברי המתירי אסור**. צ' צקונטרס דלרי' מאיר (א) וא"ת מאי קמ"ל אסור ר' מאיר נר שהדליקו צה צבאות שבת וי"ל ד"ה א"ר צנר של חרס דלית ציה תרתי מוקצה מחמת מילואם ומחמת אסור קמ"ל דאפי' צל מתנכה דלא מאיין ולית ציה אלא מוקצה מחמת אסור אסר ר' מאיר ואין נראה לר"ת^ב דלפי זה הא דמסיק דצרי הכל אסור לא הוי אלא ר' מאיר ור' יהודה דקאי עליויה ולא ר"ש^ג ומפרש וכן פר"ח לדברי המתירי^א היינו ר' שמעון^{בב} אסר כאן צפמוט דהא פמוט גדול הוא ככוס וקערה ועששית כמו פמוטות של צית ר' דשליה כל תצבי (לקמן קכא): לדברי האוסר היינו ר' מאיר ור' יהודה דאסרי צנר חרס שהדליקו בו צבאות שבת^ג ע"כ לא שרי צרי מאיר אלא צצמזל דראוי לכוס **אכל** צצמוט^ג [כא ב: א:] **במזה שיחדה למועות אסור לצלצח"א**. נראה דאפי' לנורך גופה או לנורך מקומה אסור דכיון שיחדה למעות שז אין עושין ממנה שום תשמיש^ו והוא כחצנרות דאסור לנלטלה לרבי יהודה אפילו לנורך גופה ומקומה ולרבי שמעון לא אסור שום מוקצה לנורך גופו ומקומו אלא מוקצה מחמת חסרון כ"ס:

כירה פרק שלישי שבת

רצ הכא טלטול מן הדא הא תנן צפ' נוטל (לקמן קמב): מעות שע"ג הכר מנער את הכר והן נופלות ואכן שעל פי החצית מטה על צדה וכו' ומוקי לה רב התם צשוכה אכל צמניח נעשה צסין לדבר האסור והכא (א) (חשיב) צשוכה^א מדשרי שמואל^ב וכל דבר שדעתו ליטלו צשבת

ולא להניחו כל השצת^א אפילו מניח חשיב כשוכה כי היהא דמנער את הכיסוי והס נופלות אע"פ צצמתכוין ציקה צצנר שאינו טיטל ואפי' רצנן דרבי אלעזר צן מדאי^ג פרה צציה היא גוונא דהכא דהא שרו פרה שהטמיניה צצנן וחררה שהטמיניה צצחלים אס מגולה מקצתה וצמכוסה כולה פליגי דרבי אלעזר שרי אפי' מכוסה כולה דמוצו צכוש או צצכרר ואומר ר"י דיש לחלק^ד דהכא עיקר הטלטול לנורך מת^ד ולא דמי לכל הנהו עשושה עיקר הטלטול לנורך כר וחצית ולא לנורך כעטות ואצן^ה (אוולכחי לא מיימי הכא' פלוגתא דר' אלעזר צן מדאי רצנן^ו וע"ק לר"י דאפי' צלטול דמת שיש לאסור יותר משאר טלטול מן הדא כדפי' שרי שמואל וצסוף צמה טומנין (לקמן דף נ:). אמר שמואל האי צכינא דיניי אוריצי דלה ושלפה והדר דלה שרי ואי לא אסיר ופירש צקונט' לקמן דאסור משום טלטול מן הדא וכן קשה דרצ הונא אמר התם האי סליקוסתא דלה ושלפה והדר דלה שרי ואי לאו אסור א"כ אסר טלטול מן הדא וצסוף מולינ אמרי צי רצ טלטול מן הדא לא שמה טלטול ואמרי צי רצ היינו רצ הונא כמו מפרש ר"ת צספ"ק דסנהדרין (דף יז: פסא) ונראה לר"י דרצ הונא וצמואל לא אסרי התם משום טלטול מן הדא אלא משום שמיסר עפר ומרחיב הגומא ואידי דאידי לעיל מיינה צגומא נקטה ומוציא מהטומן לפמ וצנוות דסתם לפת וצנוות לאו דלה ושלפה ולהכי חשיב שה"ס תיובתא ור"ה וצמואל^ז הוו ידעי לה דמתני' היא צכדר זרעיה אלא דדקוי לאוקמה דלה ושלפה והש"ס לא ניחא ליה לאוקמה הכי ועומדת צתיובתא:

י' בתוך שאדם בחור עץ מתו אי לא שרית צ' אחי צבויי,
הלכן לא היה בית תנאה. מוס' הלא"ש. י. ו' דמיתר מוקצה מחמת מיאום. מוס' הלא"ש. י. ו' לפרש דברי המתיר היינו ר"מ. מוס' הלא"ש. כ. דלית [ל'יה מוקצה מחמת אסור. י' ה"י]. כא. בנר קטן. מוס' הלא"ש. כב. שהוא מתיר בכל אסור מוקצה מחמת אסור. רמב"ן. כג. [הכא] מתיר. דר' יהודה לית ל'י מוקצה מחמת אסור, ור"ם נמי לא אסר נר שהדליקו באותה שבת אלא דוקא בנר. מוס' הלא"ש. כד. אלא אי איתמר הכי איתמר, פמוט שהדליקו עליו באותה שבת ד"ה אסור. רמב"ן. כה. דר"י ור"ם נמי אית להו מוקצה מחמת אסור לחודיה, ואפי' אינו במוקצה מחמת מיאום כלל. רמב"ן. כו. גבי המבשל בשבת, בשוגג יאכל, במזיד לא יאכל. מוס' הלא"ש. כז. דאין ראוי לכוט. מוס' הלא"ש. כח. אלמא ד"מ אית ל'י מוקצה מחמת אסור לחודי', [ו]היינו לפי מטקא דשמעתין. מוס' הלא"ש.

מד.

כוח א מיי' פכ"ו מהל' שבת הלכה כה סגמ לאוין סה טו"ש"ע אורי' סימן שא עסיף
פ:

כוח ב מיי' פ"ה מהל' שבת הלכה יכ ופרק סה כו הלכה ד' סגמ לאוין סה טו"ש"ע אורי' סימן רסה עסיף ג וסימן רעט עסיף
פ:

ג ב מיי' פכ"ו מהלכות שבת הלכה י' אה טו"ש"ע אורי' סימן רעט עסיף א:

לעזי רש"י

לנפ"א. מנורה.

תוס' ישנים

א) וא"ש פ"ו דהכא שרי טפי ככר או מינק מטלטול מן הדא טעל (דף קמב): אמר לא אמרו ככר או מינק אלא למת ככר או מינק לנפ"ע ע"י ככר או מינק שאר דברים שלא צמת אפי' דברי טלטול מן הדא (למת) :

ב) רשבי"ח מפ' דהכא חמיר טפי לפי שהוא צסין דלבר האסור י"י:

ג) והצ"ח מפרש דלפילו למא דק"ד אחי היהא דחלוין צפירי דצמוקצה מחמת אסור דהתם אפי' ר"ש מוד' על קט נר דשרי צצמנללה בשבת התם אין עמלה על לנו צשעמנה צוס אלא צצבת וכו' כמו דיע מנח"ס צצמוצר דרפשי' דעלה (דף נד: דלפילו ר"ש אסר צצנרות וציקונין מנאל לקמן מתאמתל אקתייה:

מוסף תוספות

א. כגון שמת בשבת.
ב. דאי במניה לא שרי שרי שמואל. דא"ש. ג. [ו]צברי לטלטול מה"צ שמי' לטלטול. מוס' הלא"ש. ד. שאסור לטלטלה, ולא לצורך המטה, ולהכי שמי' לטלטול. מוס' הלא"ש. ה. ואבכיה מטלטל המעות עמו וכו' וכיון שא"א לעשות צורך של החיתור לטלטול האסור, מותר לטלטל אב החיתור. מוס' הלא"ש. ו. אלא. פלוגתא דר' יהודה בן לקיש וח"ק [ו]פליגי במת. דא"ש, ולא מיתרי הדיא. מוס' הלא"ש. ז. משום דלא דמי לטלטול מה"צ. מוס' הלא"ש. ח. ישיש חילוק בין לטלטול מה"צ דמת לטלטול מה"צ דעלמא. מוס' הלא"ש. ט. דאסר רב לטלטול מה"צ. מוס' הלא"ש. י. אלמא שאני לטלטול מה"צ דעלמא מבמת. מוס' הלא"ש. יא. דאסרי להציל מפני הדליקה משום. מוס' הלא"ש. יב. ולא אחי לכבויי אי לא שרינן ליה, אבל מוס' הלא"ש. יג. כמה דברים. ששט לא"ן. ד. ואי שרית ל'י לא אחי לכבויי, דהא הצלה דפעם אחת בלחוד היא. ויטבי"ח. שאינו צציל אלא את התם לכד, גבי שיכא בהא מילתא טירדא כלל. ששט לא"ן. יו. [ו]ררצה שידלק הנו חרס. מוס' הלא"ש. יז. שיטאר בה אחר השבת. מוס' הלא"ש. יח. כדאמרי' לקמן הנה נר שסן ופתילה הואיל ונר בשבת דרבר האסור,

הלכן לא היה בית תנאה. מוס' הלא"ש. י. ו' דמיתר מוקצה מחמת מיאום. מוס' הלא"ש. י. ו' לפרש דברי המתיר היינו ר"מ. מוס' הלא"ש. כ. דלית [ל'יה מוקצה מחמת אסור. י' ה"י]. כא. בנר קטן. מוס' הלא"ש. כב. שהוא מתיר בכל אסור מוקצה מחמת אסור. רמב"ן. כג. [הכא] מתיר. דר' יהודה לית ל'י מוקצה מחמת אסור, ור"ם נמי לא אסר נר שהדליקו באותה שבת אלא דוקא בנר. מוס' הלא"ש. כד. אלא אי איתמר הכי איתמר, פמוט שהדליקו עליו באותה שבת ד"ה אסור. רמב"ן. כה. דר"י ור"ם נמי אית להו מוקצה מחמת אסור לחודיה, ואפי' אינו במוקצה מחמת מיאום כלל. רמב"ן. כו. גבי המבשל בשבת, בשוגג יאכל, במזיד לא יאכל. מוס' הלא"ש. כז. דאין ראוי לכוט. מוס' הלא"ש. כח. אלמא ד"מ אית ל'י מוקצה מחמת אסור לחודי', [ו]היינו לפי מטקא דשמעתין. מוס' הלא"ש.

ולדבריהם בתלמוד ארץ ישראל אי כרי שמעון אפילו נר עצמו יהא מותר נחבאר כרי שר' שמעון מתיר הנר עצמו וכ"ש הפמוט.

רבנו הנאל

ועשית קטנה דומיא דנר קטן דויים כיון נר קטן, ופעמים שיש נר גדול דומיא דקערה ועשית דינו כדיים. והא דא"ר אבא מתיר (בר"ש) כסתפק אדם מנר הכבת ומשמר הטפצער אפי' שנהג דולק. א"א"ר יוויא פמוט שהדליקו עליו לדברי המתיר בנר אסר בפמוט, לכומר לר' שמעון דלמיר בנר קטן בפמוט שהוא גדול אסור, ולדברי ר' מאיר ר' יהודה שואריון בנר של חרש מפני שהוא מטונף הוא צצרי כולו ולפ"ק הקצהו מאתמול, בפמוט שהוא של מחבת ואינו מטונף מתיר. וירושל' י' מאוס, פמוט אינו מאוס. תני נר המונה על הדלת פותח ונעיל בשבת ובלבד שלא יתכוין לכבות. רב ושמואל פתחין לה בשוכה ומקליין למאן דעבר כן. [הרת' ה] לאיש אשר יעשנה וכו'. ואקשי' ולר' יהודה מוקצה מחמת מיאום אית ליה, מוקצה מחמת אסור שהדליקו בה באותה שבת לא, והתניא ר' יהודה אומר כל הנירות של מחבת מטלטלין חוץ מן הנר שהדליקו בה באותה שבת. ואסיקא הכי, לדברי הכל פמוט שאין לה אלא קנה אחד ואין נר רשעא אלא קנה אחד, דלדיקו עליו באותה שבת דברי הכל (אחד) אסור, לא הדליקו עליו דברי הכל מתיר. הא דאמר רב מיטה שיחדה למעות והניח עליה מעות), והוי עליה המעות כל בין השמשות. אע"פ שנטלו המעות עכשיו ואינם במיטה אסור לטלטלה, אסיקא דרב

^[1] ע"י צביס"א וצנמ"ן. (א) ע"ס פ"א.

